

НАУКОВО-ТЕХНІЧНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО ДЕРЖАВИ ТА ГРОМАДСЬКИХ ОБ'ЄДНАНЬ ЯК ФАКТОР ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

Таранюк К. В.

Сумський державний Університет

Mega_karina_t76@ukr.net

Шахова С. В.

Сумський державний Університет

serafima.shahova@gmail.com

На сьогоднішній день тема доповіді вміщує у собі досить чіткі і досліджені поняття, а саме: існує визначення науково-технічного співробітництва, також є визначення промисловості держави в контексті конкурентоздатності.

Досліджуючи традиційно поняття конкурентоздатності промисловості держави на макроекономічному рівні, поза увагою можуть залишитись нюанси, які по різному впливають на остаточний результат проблематики.

Автором запропоновано розглянути проблематику покроково.

Беручи до уваги контекст теми, необхідно розглянути поняття науково-технічного співробітництва, як міжнародного науково-технічного співробітництва. На сьогодні, поняття міжнародно-економічного співробітництва здебільшого зведено до таких основних видів співробітництва:

- патентного;
- ліцензійного;
- з приводу "ноу-хау" [1]

При тому, що на сьогодні форми науково-технічного співробітництва зведено до наведених, автор запропонував би звернутись до існуючих ініціатив на рівні громадських організацій. В силу своєї природи громадські ініціативи носять в першу чергу дещо імпульсивний характер, такий що походить із суті природи громадських організацій — в першу чергу, це об'єднання громадян, за спільними переконаннями.

Говорячи про конкурентоздатність промисловості держави (України), беруться до уваги характеристики як вцілому, так і специфіка окремих галузей, які роблять промисловість держави конкурентновитривалішою та більш гнучкою, порівняно з промисловими комплексами інших країн. Відтак, слід зважати не тільки на існуючий стан промисловості, а і на її перспективні можливості. На цьому етапі маркерами є її ступінь як дослідженої промисловості з її показниками, так і не досліджені аспекти з приблизними прогнозованими показниками.

Пропоную звернути увагу на діяльність громадської організації "АСОЦІАЦІЯ ДОСЛІДНИКІВ ФАРФОРУ ТА ФАЯНСУ». За час існування — з 2017 року, організація випустила власним коштом (без залучення грантів чи інших видів державної підтримки) тиражем від 500 штук 4 номери часопису "ПОРЦЕЛЯНА», книги — каталоги "Фарфор Ольги Рапай», "Валентина и Николай Тригубовы» [2], "Кієво-Межигірський фаянс» [3], "Олександр Опарій» [4], провела серію виставок по Україні тематики "Порцеляновий ренесанс України».

На перший погляд така діяльність може бути цікава лише з точки зору культурного надбання. Проте. Метою діяльності Асоціації серед іншого є відродження порцеляно-фаянсової галузі України. Звертаючись до визначення цього поняття, в інтернеті неочікувано можна віднайти значну статтю Вікіпедії [5]. Із якої стає зрозумілим, що для промисловості України, на сьогоднішній день порцеляново-фаянсова галузь є у минулому. Також абсолютно зрозумілим є те, що така галузь становила значне місце у промисловості України і не можна однозначно оцінити її перспективи у випадку відновлення такої галузі. У той же час, за термін понад 3 роки, силами однієї незначної за кількістю організації продемонстровано зацікавленість споживачів у продукції галузі легкої промисловості. Вказано на її конкурентоспроможність, порівняно із існуючому на внутрішньому ринку України товарі-сучасній китайській порцеляні. На ретроспективні аспекти — затребуваність на міжнародному ринку української порцеляни та фаянсу часів радянської України та незначного проміжку Української порцеляни часів незалежності.

Виявлено найбільш впливовий фактор припинення існування галузі — газ, що постачався із Російської Федерації та затратний процес виробництва. Проаналізувати досконало фактори, які б

могли сприяти відновленню галузі в Україні на сьогодні не виявляється можливим через закритість даних виробництва Китайської промисловості, відсутність масового виробництва в Україні, та відсутність специфічних фахівців, що забезпечують функціонування галузі. У той же час, наведено спадковість аналогічних галузей пострадянському просторі — на прикладі Чеської порцеляни, Польської порцеляни. Отже, є підстави вважати, що відновлення галузі порцеляно-фаянсової промисловості, може вплинути на промисловість України, а отже, і на її конкурентоздатність.

Чому держава не звернула уваги на ініціативи громадськості? Із пояснень самої Асоціації мова йде про те, що діяльність Асоціації не підпала під напрямки фінансування державою. Деякі подані проекти були повернуті просто без пояснень. Самостійно ж, організація не мала ресурсів для обґрунтування економічної доцільності для промисловості держави в цілому, оскільки не має можливості навести прикладні результати через знищеність галузі в минулому та відсутність виробництва на сьогодні.

Отже, із вищенаведеного можна зробити досить однозначні висновки:

1. Науково-технічне співробітництво на сьогодні розглядається досить глобалізовано і в першу чергу, в контексті міжнародного співробітництва. При цьому етапи співробітництва перенесено на стадії закріплення інтелектуальної власності на продукт промисловості і подальшу роботу з ним.

2. Через відсутність досконалого дослідження ініціатив та можливостей покращення промисловості України, держава втрачає. Наразі, як ніколи, Україна розробляє проекти для фінансування малого та середнього бізнесу. Востаннє це продемонстровано програмою фінансування малого та середнього бізнесу "Доступні кредити. 5-7-9" [6]. Проте, звертаючись до цих програм вбачається, що в першу чергу такі орієнтовані на малий та середній бізнес. Мова не йде про фінансування галузі. По-друге, такі програми потребують значного особистого внеску бізнесу — від 30%. Як для масштабу цільової аудиторії — це, як правило значна сума. А як для перспективних цілей — вона не виправдана. По, третє, якщо говорити про порцеляново-фаянсову промисловість (чи хоч а б виробництво), розпочинати його із закордонної (єдино існуючої на сьогодні сировини — порцелянових мас) є знову ж таки, невиправданим для мети — відновлення галузі промисловості держави. І у той же час — без вишукувальних робіт на місцезнаходження копалин, монополія та ресурси на які є лише у держави, починати відродження галузі є недоцільним.

Отже, підводячи підсумки, автор пропонує розширити напрямки робіт науково-технічного співробітництва до вивчення громадських ініціатив, їх наукової підтримки державою та подальшого фінансування; аналізу перспектив покращення промисловості держави, а отже і міжнародної конкурентоздатності.

Список використаних джерел:

1. Науково-технічне співробітництво у світовому господарстві: стан, форми та напрямки розвитку. Електронна бібліотека міжнародних відносин [Електронний ресурс] — режим доступу <http://kimo.univ.kiev.ua/MEO/21.htm>
2. Карпинская-Романюк Л, Завершинский В. Валентина и Николай Трегубовы; под. ред. Н. Мархайчук. — Харьков : Раритеты Украины, 2016. — 388 с. — (Мастера украинского фарфора и фаянса; вып. 1)
3. Києво-Межигірський фаянс (з колекції Національного музею українського народного декоративного мистецтва) / Упоряд.: Т. Нечипоренко, Н. Густіліна; вступне слово В. Завершинський; текст Т. Нечипоренко, наук. ред. Л. Білоус. — Х.: Раритети України, 2017. — 72 с. — (Майстри українського фарфору та фаянсу)
4. Завершинський В. Олександр Опарій : петриківські мотиви у мистецтві декоративного розпису [Текст] : монографічне дослідження / В. Завершинський ; за ред. доц. Н. Мархайчук. — Х. : Раритети України, 2017. — 168 с. — (Майстри українського фарфору та фаянсу).
5. Вікіпедія [Електронний ресурс] — режим доступу <https://uk.wikipedia.org/wiki/>.
6. Портал для підприємців [електронний ресурс]-Режим доступу: <http://sme.gov.ua/579start/>